

وزارت امور مهاجرین و عودت کنندگان

د کډوالو او راستنېدونکو چارو وزارت

ریاست اطلاعات و ارتباط عامه

آمریت ارتباط عامه

بولتن خبری

News Bulletin

18 دلو_ سال 1399

فهرست مطالب

صفحه	عناوین
4-----	پناهندگی در قانون اساسی فرانسه: یک وضعیت نادر که به "مبارزان آزادی" اعطا می شود
5-----	در هر سال تعداد انگشت شماری درخواست پناهندگی بر اساس قانون اساسی می کنند
7-----	مساعادت خواریکی به 141 خانواده در بادغیس توزیع شد (ویب سایت وزارت)
7-----	مهاجران زیر سن را در بوسنیا سرما و خشونت تهدید می کند(بی بی سی فارسی)
11-----	در بوسنیا مهاجران و مردم محلی خواهان گشایش دروازه های اتحادیه اروپا هستن(مهاجر نیوز)
15-----	به صدها خانواده در فاریاب پول نقد کمک شد (ویب سایت وزارت)
15-----	بیشتر از ۱۰۰۰ نفر در ۲۴ ساعت گذشته با قایق از لیبیا راهی اروپا شده اند(مهاجر نیوز)
17-----	سه ولایت غربی افغانستان؛ محل تجمع معتادان رد مرز شده از ایران
21-----	سوپرمدل حلیمه آدن: 'چرا دنیای مد را کنار گذاشتم' (بی بی سی فارسی)
29-----	دولت افغانستان از اقدام شورای شهر پاریس برای بزرگداشت از احمد شاه مسعود استقبال کرد

متن کامل اخبار

پناهندگی در قانون اساسی فرانسه: یک وضعیت نادر که به "مبارزان آزادی" اعطا می شود (مهاجر نیوز)

در فرانسه وضعیت پناهندگی دو گونه است: پناهنده متعارف که تحت کنوانسیون ژنو حمایت می شود و پناهنده که در قانون اساسی فرانسه ذکر شده است و طبق این قانون مورد حمایت دولت قرار می گیرد. چه کسانی می توانند در بخش دوم وضعیت پناهندگی قرار بگیرند؟ این دسته دوم افراد شناخته نشده هستند؟ آیا تعداد این نوع از پناهندگی زیاد هست؟ چه معیارهایی باید رعایت شود؟ مهاجر نیوز معلومات می دهد .

در فرانسه یک نوع وضعیت پناهندگی به گونه زیر مجموعه وجود دارد که کمتر شناخته شده است. این نوع پناهندگی در قانون اساسی فرانسه ذکر شده است. حمایت از این نوع پناهندگی را می توان از طریق اداره افپرا و دادگاه ملی حق پناهندگی نیز به دست آورد. به هر شخصی که به دفاع از آزادی عملی را انجام دهد و در یک جامعه آسیب پذیر شود می تواند مطابق ماده چهارم قانون اساسی فرانسه درخواست پناهندگی بدهد. این قانون از در سال ۱۹۴۶ تصویب شده بود.

بر اساس بیانیه ای دفتر افپرا، برای پناهندگی نظر به ماده قانون اساسی باید چهار شرط در نظر گرفته شود:

- متقاضی پناهندگی باید قربانی "آزار و اذیت" به گونه قطعی باشد، یعنی تنها مسئله ترس از آزار و اذیت نمی تواند شرط کافی باشد در حالیکه در پناهندگی معمول، متقاضی می تواند بر مبنای ترس از اذیت و آزار و یا از دست دادن زندگی درخواست پناهندگی دهد.
- عاملین آزار و اذیت ممکن است مشخص و سازمان یافته یا غیر سازمان یافته باشند.
- متقاضی باید به نفع استقرار یک رژیم دموکراتیک یا ارزش های مربوط به آن برای دفاع از (آزادی بیان، آزادی افراد سرشناس، آزادی سازمان ها و غیره) فعالانه مشارکت داشته باشد.
- این تعهدات و شرایط باید ناشی از ملاحظات عمومی باشد، نه از نوع شخصی.

هدف اصلی پناهندگی در قانون اساسی حمایت از مخالفان افراط گرای سیاسی یا مذهبی، روزنامه نگاران یا روشنفکرانی هست که برای آزادی مطبوعات یا آزادی بیان مبارزه می کنند و همچنین زنانی که برای حقوق خود می جنگند. علاوه بر این، دادگاه ملی پناهندگی نیز مشخص می کند که نوع دوم پناهندگی از "ذینفعان اصلی تصمیم های دادگاه است که از سال ۲۰۰۱ پناهندگی قانون اساسی را اعطا کرده است". به گفته دادگاه پناهندگی، حمایتی که از پناهنده قانون اساسی صورت می گیرد با پناهنده متعارف یکسان است.

تنها تفاوت در اینجاست که پناهندگی نوع دوم بر اساس قانون اساسی صورت می گیرد و پناهندگی معمول بر اساس کنوانسیون ژنو.

در هر سال تعداد انگشت شماری درخواست پناهنده بر اساس قانون اساسی می کنند

بر اساس آمار وزارت داخله کشور فرانسه، هردو نوع از پناهنده را یکجا گزارش داده اند، زیرا پناهنده بر مبنای قانون اساسی به ندرت پذیرفته می شود. در گزارش سالانه دادگاه پناهنده که در پایان جنوری سال روان نشر شد، این تمایز را ایجاد کرده و نشان می دهد که تنها یک تن در سال ۲۰۲۰ از پناهنده نوع دوم بهره مند شده است.

افپرا (اداره فرانسه برای حمایت از پناهندگان و افراد بدون تابعیت) در فونتنونی سو بوا. عکس: افپرا

در سال گذشته یک فعال عراقی به دلیل مخالفت با سازمان دولت اسلامی درخواست پناهنده داد. او در صورت بازگشت به کشور خود در معرض خطر ترور قرار خواهد گرفت. این مهاجر عراقی در فرانسه بر اساس قانون اساسی پناهنده شده است. اما دادگاه پناهنده خاطر نشان کرد که از سال ۲۰۰۱ هر سال حداکثر سالانه به دوازده درخواست کننده وضعیت پناهنده بر مبنای قانون اساسی اعطا می شود.

ژرار سادیک از سازمان حقوقی سیماد به مهاجر نیوز گفت: «وقتی یک متقاضی درخواست پناهنده اش را به افپرا می فرستد، این عوامل وابسته به پرونده اوست که او را تحت پناهنده متعارف یا پناهنده قانون اساسی قرار می دهد.»

وی می افزاید: «متقاضی یا فرد همراه او می تواند به پناهنده قانون اساسی متوسل شود، اما افپرا تقریباً هرگز به این درخواست پاسخ نمی دهد. آنها تقریباً بر خلاف قانون اساسی عمل می کنند زیرا معمولاً

درخواست پناهنديکي یک "مبارز آزادي" باید بر اساس قانون اساسی صورت گیرد. با این حال، اگر متقاضی به عنوان مثال از یک کشور ثالث امن بیاید یا دویلین باشد، افرېا دوسیة او را بر اساس قانون اساسی نمی پذیرد. بنابراین موفقیت در تأیید وضعیت پناهجوی قانون اساسی بسیار نادر است زیرا متقاضی به ندرت اولین مرحله اداری را پشت سر می گذراند.»

برای اولین بار مسئله پناهنديکي در قانون اساسی فرانسه در سال ۱۹۹۰ مطرح شد. پس از مدتی، این قانون تصویب شد و از اوایل دهه ۲۰۰ مورد تطبیق قرار گرفت. ژرار سادیک در این مورد می گوید: تطبیق این قانون پناهنديکي زمانی مورد توجه قرار گرفت که درگیری ها بین گروه های مسلح، به عنوان مثال در الجزایر یا بوسنیا در جریان بود.

به گفته این متخصص سازمان سیماد، در آن زمان در فرانسه، سالانه حدود شصت نفر پناهنديکي قانونی دریافت می کردند و عمدتاً الجزایری های که قربانی خشونت توسط گروه اسلامی بودند را در بر می گرفت. همینطور مهاجران بنگلادیش، رهبران متفکر کشور های متفاوت، زنانی که به دفاع از حقوق شان مورد خشونت قرار گرفتند به ویژه در افغانستان.

ژرار سادیک معتقد است که این مسائل نخستین نمونه های پناهنديکي توسط قانون اساسی در فرانسه است و اکثر نخبه و نادر هستند. به گفته او امروز پناهنديکي از طریق قانون اساسی به یک ابزار تبدیل شده و اهمیت خود را از دست داده است زیرا معیارهای این وضعیت پناهنديکي با معیارهای پناهنديکي معمول یکسان در نظر گرفته می شود.

عدم پیروی از مقررات دویلین

متخصص مسائل قوانین پناهنديکي از دفتر سیماد می گوید: «نظر به مقررات دویلین شخص متقاضی پناهنديکي باید در اولین کشوری که در اتحادیه اروپا به سر می برد، درخواست پناهنديکي دهد. در این صورت یک پناهجو می تواند برای رهایی از مقررات و شرایط دویلین به پناهنديکي قانون اساسی متوسل شود. من قبلاً با یک روزنامه نگار برخوردی که ویزای بلژیک را داشت اما می خواست در فرانسه زندگی کند. در مورد وی، پناهنديکي او مشروط به پناهنديکي معمول بود و باید به بلژیک بازگشت می کرد.»

«اما پناهنديکي در قانون اساسی نمی تواند از این مسائل حمایت کند، بنا هیچ تأثیری ندارد در سیستم امروزی.» به گفته او پناهنديکي قانون اساسی در این موارد یک ابزار حقوقی جالب توجه باقی مانده است، به ویژه در زمانی که اروپا در حال تصحیح قوانین پناهنديکي و مقررات جدید در مورد مسئله مهاجرت است. این متخصص در پایان می گوید: «اگر قوانین جدید مهاجرت در اتحادیه اروپا به ویژه قانون دویلین تصویب شود، ما می توانیم برخی از مفاهیم مانند مفهوم کشور سوم امن را بر اساس پناهنديکي در قانون اساسی از بین ببریم.»

مساعدت خورگی به 141 خانواده در بادغیس توزیع شد (ویب سایت وزارت)

ریاست امور مهاجرین و عودت کنندگان ولایت بادغیس به روز چهارشنبه (15 دلو) مساعدت خورگی را برای 141 خانواده بیجاشده در آن ولایت توزیع نمود.

به هر خانواده پس از سروی 4 بوجی آرد، 18 لیتر روغن، 25 کیلو دال نخود، یک کیلو نمک، 21 قوطی بسکویت از جانب سازمان غذایی جهان یا WFP با حضور معاون والی، اداره مهاجرین و نهاد یادشده در مرکز توزیع شد.

مهاجران زیر سن را در بوسنیا سرما و خشونت تهدید می کند (پی پی سی فارسی)

در حال حاضر حدود ۵۰۰ مهاجر خوردسال و بدون همراه در بوسنیا به سر می برند. به گزارش سازمان نجات کودکان (سف دی چلدرین) خطر خشونت آن ها را بیشتر از مهاجران دیگر تهدید می کند.

کودکان مهاجر زیر سن در بوسنیا

کودکان بر روی یک تخته کانکریتی در برابر دروازه ورودی کمپ بوریچی بازی می کنند. این کمپ در نزدیکی شهر بیهاج در شمال غرب بوسنیا- هرزگوینا موقعیت دارد. بیشتر خانواده ها در این جا از افغانستان هستند. کودکانی که این جا بازی می کنند، خوردسال هستند، شش، هفت یا هشت ساله. آن ها بازی شان را «The Game» می نامند.

کودکان به دو دسته تقسیم شده اند. یک گروه نقش «آوارگان» را بازی می کند و گروه دیگر نقش «پولیس کرواسیا» را.

«آوارگان» سعی می کنند از یک طرف تخته کانکریتی به طرف دیگر بروند و «ماموران پولیس» که باید جلو آن ها را بگیرند، پرسروصدا هستند، دشنام می دهند، تهدید می کنند و «متجاوزان» را به عقب می رانند. آن ها وانمود می کنند که می خواهند «آوارگان» را لت و کوب کنند. در نهایت «ماموران پولیس»، «آوارگان» را به عقب می رانند. بازی تمام می شود.

دوبراوکا ورن یانچ، رئیس تیم امور اضطراری در بخش شمال غرب بالقان در سازمان بین المللی امدادی «سیف دی چلدرین» می گوید: «این کودکان آن چه را که دیده و تجربه کرده اند و بخشی از زندگی روزمره شان است، تقلید می کنند».

مهاجران در بوسنیا از تلاش هایشان برای عبور از مرز سبز و ورود به کرواسیا که عضو اتحادیه اروپا است، به عنوان بازی «The Game» یاد می کنند. آن ها می خواهند خود را از کرواسیا به کشورهای غرب اروپا برسانند.

سال ها است که نیروهای امنیتی کرواسیا در بیشتر موارد جلو آن ها را می گیرند. آن ها مهاجران را با استفاده از روش موسوم به عقب زدن «Pushbacks» که در تناقض با قوانین بین المللی است، مجبور می کنند که به بوسنیا بازگردند.

به گفته پناهجویانی که شاهد این رفتار بوده اند، امدادگران و ناظران، در جریان عقب راندن مهاجران، پیوسته از خشونت شدید استفاده می شود.

مهاجران خوردسال و بدون همراه

در حال حاضر حدود یک هزار مهاجر خوردسال در بوسنیا زندگی می کند. تقریباً نیمی از آن ها به تنهایی سفر می کنند، بدون خانواده ها یا افراد بزرگسال دیگر. بیشتر آن ها از افغانستان، سوریه یا پاکستان هستند و عمدتاً در کمپ های مهاجران اسکان داده می شوند، جایی که بخش های جداگانه برای مهاجران خوردسال وجود ندارد. در این اردوگاه ها پناهجویان خوردسال در معرض خطرات صحتی، آزار و اذیت و خشونت قرار دارند.

به گزارش سازمان «سیف دی چلدرین» حدود ۵۰ کودک خوردسال و بدون همراه که بیرون از کمپ ها زندگی می کنند، بیشتر از دیگران در معرض خطر هستند. آن ها ثبت و راجستر نشده اند، سرپناه گرم ندارند و جیره منظم غذایی دریافت نمی کنند. فهد که ۱۷ سال دارد و از پاکستان است، گفت: «از دو ماه بدین سو در خانه های متروکه می خوابم و آن چه را که از سازمان های امدادگر یا مردم محلی دریافت می کنم، می خورم. اما در ساختمان ها حالا هوا خیلی سرد است و وقتی که آتش روشن می کنیم، به خاطر دود نمی توانیم به درستی نفس بکشیم». او در حال حاضر در نزدیکی شهر بیهاج به سر می برد که در غرب بوسنیا موقعیت دارد.

فهد به همراه شماری دیگر از مهاجران خوردسال در انتظار فرصتی است تا بازی «The Game» را امتحان کند. مرز با کرواسیا زیاد دور نیست. بسیاری از مهاجران خوردسال قبل از این هم سعی کرده اند که خود را به سوی دیگر مرز برسانند، برخی بیش از ده بار. اما پولیس کرواسیا هربار آن ها را به بوسنیا عقب رانده است. پناهجویانی که به عقب رانده می شوند نمی توانند آنگونه که در قانون در نظر گرفته شده است، در اتحادیه اروپا درخواست پناهندگی بدهند.

از کرواسیا که عضو اتحادیه اروپا است، بارها به خاطر «به عقب راندن» غیرقانونی پناهجویان انتقاد شده است، به خصوص در پارلمان اروپا. اما کرواسیا کماکان به این رویه ادامه می دهد.

عبدل که ۱۵ سال دارد و از افغانستان است، گفت: «ما سعی کردیم از مرز عبور کنیم و حالا دیگر اجازه ورود به هیچکدام از کمپ ها را نداریم». «عبدل به همراه یک نوجوان خوردسال دیگر که از قریه زادگاهش است، در یک فابریکه متروکه در نزدیکی بیهاج زندگی می کنند.

عبدل گفت: «هربار که ما می خواهیم به یکی از این کمپ ها برویم، به ما می گویند که جا نیست. اما این جا در فضای باز هوا حالا خیلی سرد شده است. ما در کمپ دوستانی داریم که محل زندگی شان گرم است و حالشان خوب است».

کودکان مهاجر و بدون همراه در معرض خشونت

مهاجران خوردسال و بدون همراه بیشتر از گروه های دیگر مهاجران در معرض خطر هستند. آن ها اغلب قربانی خشونت می شوند. دوبراوکا وران یاناچ گفت: «قاچاقبران انسان با کودکان بیشتر از افراد بزرگسال بد رفتاری می کنند. آن ها را در صندوق عقب موتر ... پنهان می کنند. این کودکان اغلب می گویند، احساس می کردند که قاچاقبران یا رهبران محلی اختیار زندگی شان را در دست دارند». به گفته وران یاناچ، خشونت جنسی نیز بخشی از زندگی روزمره این کودکان است: «قربانیان در بیشتر موارد دختران یا زنان جوان هستند، اما ما ۱۷ مورد خشونت جنسی در برابر پسران را نیز ثبت کرده ایم.»

افزون بر این کودکان در جریان تلاش برای عبور از مرز و رسیدن به اتحادیه اروپا، دچار شوک های روانی و تراوما می شوند.

دوبراوکا وران یاناچ از گفتگوی یک زوج مهاجر و واکنش فرزندان آن ها در یکی از کمپ های بوسنیا می گوید: «وقتی که والدین چند کودک خوردسال راجع به تلاش بعدی شان برای برنده شدن در The Game صحبت می کردند، فرزندان آن ها به گریه افتادند. آن ها کنترل اعصابشان را از دست دادند. واقعا خیلی ترسیده بودند.»

وضعیت مهاجران خوردسال و بدون همراه در غرب بوسنیا پس از مسدودیت کمپی که در محوطه فابریکه قدیمی بیرا در بیهاج موقعیت داشت، بدتر شده است. در آن جا یک بخش ویژه برای مهاجران خوردسال وجود داشت که به صورت رسمی فقط گنجایش ۲۷۰ تن را داشت. اما بیش از مسدود شدن این کمپ، ۴۰۰ نوجوان در آن جا به سر می بردند.

بعد از این که کمپ بیرا بسته شد، مسئولان می خواستند مهاجران خوردسال را به اردوگاه های دیگر انتقال دهند که در درون کشور قرار دارد. اما از آن جایی که این کمپ ها از مرز بوسنیا با کرواسیا بسیار دور هستند، بیشتر آن ها حاضر به ترک این منطقه نشدند. مهاجران خوردسال از این هراس دارند که پس از بهبودی شرایط آب و هوا دیگر نتوانند به آن جا بازگردند.

دوبراوکا وران یاناچ گفت: «نمی شود گفت که در بوسنیا جای کافی برای مهاجران خوردسال در دسترس نیست. سیستم کارآمدی برای اسکان آن ها وجود ندارد». او ادامه داد: «جا وجود دارد، اما فقط در درون کشور و نوجوانان نمی خواهند به آن جا بروند. در منطقه هم مرز با کرواسیا ظرفیت کمپ ها تقریباً به صورت کامل پر شده است». به گفته وران یاناچ به این خاطر بسیاری از کودکان مهاجر در سرک زندگی می کنند، در ساختمان های متروکه یا در کمپ های موقتی می خوابند که در جنگل های نزدیک مرز ساخته شده اند.

او در ادامه گفت، این مهاجران ثبت و راجستر نشده اند و شامل هیچ سیستمی نمی شوند. آن ها تقریباً از هیچگونه کمک طبی یا حمایت های دیگر برخوردار نمی شوند. به این خاطر «سیف دی چلدرین» خواهان ثبت و راجستر همه مهاجران نوجوان در بوسنیا است و می گوید که کمک به آن ها باید در محل اقامت شان سازمان دهی شود. اتحادیه اروپا همزمان از کرواسیا می خواهد که «عقب راندن» غیرقانونی پناهجویان توسط پولیس را اجازه ندهد.

در بوسنیا مهاجران و مردم محلی خواهان گشایش دروازه های اتحادیه اروپا هستند (مهاجر نیوز)

در بوسنیا هزاران مهاجر سعی می کنند وارد کرواسیا شوند که عضو اتحادیه اروپا است. اما پولیس مرزی کرواسیا در اغلب موارد آن ها را به عقب می راند. مردم محلی که با ایجاد کمپ های جدید مخالفت می کنند، خواهان پذیرش این پناهجویان توسط اتحادیه اروپا هستند.

محمد امین ابراهیمی، معلم از کابل می گوید: «ما دوباره تلاش خواهیم کرد». او قصد دارد به کرواسیا، کشور همسایه بوسنیا راه پیدا کند. او تا به حال بیش از ۳۰ بار سعی کرده، خود و خانواده اش را به کرواسیا برساند که عضو اتحادیه اروپا است.

در شش ماه گذشته، پولیس مرزی کرواسیا هربار جلوی ورود او و خانواده اش را گرفته و آن ها را به بوسنیا به عقب رانده است. ابراهیمی در حال حاضر در یک خانه متروکه همراه با همسر و دختر دوساله اش زندگی می کند.

شرایط بد زندگی خانواده او و هزاران مهاجر دیگر که می خواهند به اتحادیه اروپا بروند و در بوسنیا گیرمانده اند، به انتقاد شدید بروکسل منجر شد. اتحادیه اروپا خواهان این است که بوسنیا در سرمای شدید زمستان، مهاجران را در شرایط مناسبی اسکان دهد.

اما مهاجران اصلاً نمی خواهند این جا بمانند، آن ها می خواهند وارد اتحادیه اروپا شوند و می گویند، اگر این اتحادیه دروازه هایش را بگشاید، مشکلات شان خیلی سریع تر حل خواهد شد.

ابراهیمی که حدود سی و چند سال سن دارد به خبرگزاری فرانسه (ای اف پی) گفت: «ما می خواهیم برای مهاجرت به کرواسیا درخواست بدهیم» و بعد به اسلوانیا یا ایتالیا برویم.

دخترش مهسا که با یک گودی بازی می کند، عطسه می زند. ابراهیمی گفت که دخترش از زمان آغاز زمستان (با زکام) دست و پنجه نرم می کند.

حتی در حالی که مهسا به وضوح بیمار است، پولیس مرزی کرواسیا او و خانواده اش را هربار اخراج کرده و به گفته ابراهیمی تلفون موبایلش را که برای مهاجران بسیار مهم است، شکستاده است.

خانواده ابراهیمی حالا در یک خانه متروکه زندگی می کنند که آب جاری ندارد، دیوارهای آن نیمه تمام هستند و راهروها با فرش و کمپل پوشانده شده اند.

آن ها به همراه دو خانواده افغان دیگر در این خانه زندگی می کنند. قریه محل زندگی آن ها که در نزدیکی مرز با کرواسیا قرار دارد، بوزانسکا بوینا نام دارد.

زنان در زیر نور یک لامپ، بر روی یک اجاق هیز می شام آماده می کنند که تنها منبع گرما است. مواد غذایی را مردم محلی به آن ها اهدا کرده اند. ابراهیمی گفت که با وجود شرایط بسیار دشوار، از آمدن به بوسنیا پشیمان نیست، زیرا آنها «در افغانستان امنیت ندارند.»

از سال ۲۰۱۸، بوسنیا به یک گذرگاه برای ده ها هزار مهاجری تبدیل شده که از جنگ و فقر در خاورمیانه، آسیا و افریقا فرار می کنند.

برای بیش از ۸ هزار مهاجر که در حال حاضر در بوسنیا به سر می برند، کرواسیا پلی است برای ادامه سفر خطرناک شان به سوی غرب اروپا.

اما پولیس مرزی کرواسیا آن ها را در اغلب موارد به عقب می راند و به صورت مکرر به استفاده از خشونت متهم شده است.

دیدار نماینده ویژه شورای اتحادیه اروپا در امور مهاجرت و پناهندگی از پناهجویان در بوسنیا

در حال حاضر چند هزار مهاجر در پیرامون شهر بیهاج به سر می برند که در شمال غرب بوسنیا قرار دارد. اکثر آن ها در مراکز زندگی می کنند که توسط سازمان ملل متحد اداره می شوند و صدها تن در خانه های متروکه، فابریکه ها یا در کمپ های موقتی به سر می برند که در جنگل ها ایجاد شده است.

ناراحتی مردم محلی بیهاج از این که بار مسئولیت سیستم پناهندگی اتحادیه اروپا را به تنهایی به دوش می کشند، در حال افزایش است. گروه های حامی حقوق بشر می گویند، در چارچوب این سیستم، بار مسئولیت مهاجران بر دوش کشورهای مرزی یا همسایگان غیرعضو اتحادیه اروپا مانند بوسنیا انداخته شده است.

در حالی که صدها مهاجر به شمول کودکان در سرما به حال خود واگذاشته شده اند، مقام های محلی در بیهاج ساخت یک کمپ را با کمک مالی اتحادیه اروپا رد می کنند. این اتحادیه در طول سه سال گذشته حدود ۹۰ میلیون یورو برای کمک به بوسنیا در زمینه مدیریت امور مهاجران در دسترس گذاشته است.

در مرکزی که زمانی در شهر بیهاج ساخته شده بود، مردان مهاجر اسکان داده شده بودند. اما این مرکز به خاطر مخالفت عموم مردم و مردم محل بسته شد.

سی رامیچ، یک معلم هنر که این گردهمایی ها را سازمان دهی می کند، اتحادیه اروپا را «ریاکار» خواند و از آن به شدت انتقاد کرد. او به خبرگزاری فرانسه گفت، آن ها «سعی می کنند بوسنیا را به یک محوطه پارکینگ برای مهاجرانی تبدیل کنند که خودشان نمی خواهند.»

لیلا، یک معلم ۵۰ ساله طی یکی از اعتراض های اخیر گفت: «اتحادیه اروپا نیز دستهایش آلوده است.»

افزون بر شرایط زندگی غیرانسانی، برخی از مهاجران در معرض دشمنی مردم منطقه قرار دارند. به طور مثال مردم محلی سعی کردند جلوی عبور بس هایی را که مهاجران را به یک کمپ جدید انتقال می دادند، بگیرند. با این وجود هر دو طرف یک پیام مشابه برای اتحادیه اروپا دارند.

د راهوسلاو اشتفانک، نماینده ویژه امور مهاجرت و پناهندگان شورای اتحادیه اروپا در جریان سفر اش در بوسنیا

رشید محمود، یک راننده پاکستانی که از دوسال پیش بدین سو در این کشور به سر می برد، گفت: «تنها درخواست من از سازمان ملل متحد و اتحادیه اروپا این است که مرزها را باز کنند و اجازه رفتن مهاجران را بدهند». او که رویای رفتن به اسپانیا یا پرتغال را در سر می پروراند، «the game» (بازی) را تا به حال ۲۷ بار امتحان کرده است. مهاجران تلاش برای عبور از مرز را «game» می نامند.

در حالی که برای پیروزی در «game»، اغلب باید تلاش های بی شماری انجام شود، به گفته نرمن کلیاچيچ، یک سیاستمدار منطقوی، برآورد می شود که حدود ۱۰۰ هزار مهاجر در طول سه سال گذشته خود را به کشورهای اتحادیه اروپا رسانده اند.

او به خبرگزاری فرانسه گفت: «اتحادیه اروپا می تواند آن ها را بازگرداند، اما آن ها ۱ هزار بار سعی خواهند کرد تا این که خود را به کشور مورد نظرشان می رسانند».

سهرت فازلچيچ، شهردار بیهاج گفت، یک فرد صحتمند می تواند پای پیاده از جنگل های بیهاج به کرواسیا و اسلونیا برود و از آن جا خود را به ایتالیا برساند.

ابراهیمی حالا می خواهد برای سی و یکمین بار سعی کند وارد کرواسیا شود. او گفت: «شاید این بار بتوانم به کرواسیا مهاجرت کنم».

به صدها خانواده در فاریاب پول نقد کمک شد (ویب سایت وزارت)

ریاست امور مهاجرین و عودت کنندگان ولایت فاریاب به روز چهارشنبه (15 دلو) برای 300 خانواده بیجا شده ناشی از جنگ و نا امنی مساعدت نقدی توزیع کرد.

برای هر فامیل مبلغ 15 هزار و 400 افغانی پول نقد از جانب دفتر ACTED با حضور معاون والی، ریس امور مهاجرین و عودت کنندگان و نماینده موسسه متذکره توزیع گردید.

بیشتر از ۱۰۰۰ نفر در ۲۴ ساعت گذشته با قایق از لیبیا راهی اروپا شده اند (مهاجر نیوز)

طبق گزارش سازمان ملل متحد، بیش از ۱۰۰۰ نفر ظرف ۲۴ ساعت گذشته لیبیا را با قایق به مقصد اروپا ترک کردند. سازمان بین المللی مهاجرت روز جمعه (۵ فبروری ۲۰۲۱) از طریق تویتر گزارش داده است که بیش از ۸۰۰ مورد کشف و به سواحل لیبیا بازگردانده شده اند.

این سازمان مستقر در ژنیو تأکید کرده است که مردم سعی کردند از شرایط غیرانسانی و وحشتناک که در اردوگاه های لیبیا حاکم است، فرار کنند. در ادامه گفته شده است که لیبیا پناهگاه امن نیست.

سازمان خصوصی نجات آلمانی "Sea-Watch" یا دیده بان دریا اعلام کرد که هواپیمای شناسایی آنها "Moonbird" روز پنجشنبه هشت قایق با صدها نفر را در مدیترانه کشف کرده است. این سازمان در تویتر اش نوشته است که "بعد از دیر زمانی یک روز بسیار جنجالی داشتیم". در ادامه آمده است که خدمه هواپیمای "Moonbird" در حال حاضر در تلاشند پیدا کردن پنج قایقی است که محل آنها هنوز مشخص نیست.

نجات ۲۳۷ پناهجو

کشتی نجات "Ocean Viking" همچنین ۲۳۷ نفر را از آب های مدیترانه نجات داد. همانطور که سازمان کمک رسانی "اس او اس مدیترانه" روز پنجشنبه اعلام کرد، مهاجران در دو قایق شلوغ در سواحل لیبیا کشف گردیده اند. بیش از صد خردسال در میان نجات یافته ها هستند که بیشتر آنها بدون همراهی والدین یا اقارب شان اند. پس از مأموریت های امدادی مشابه، اخیراً "Ocean Viking" بیش از ۳۷۰ پناهجو را به سیسیل آورد.

طبق گزارش سازمان "اس او اس مدیترانه"، این کشتی نجات در حال حاضر در نوع اش یگانه کشتی نجاتی است که در مدیترانه فعالیت دارد.

گارد ساحلی ایتالیا "Ocean Viking" را تا ماه جنوری امسال، حدود شش ماه در سیسیل توقیف کرده بود و این امر را مقامات ایتالیایی با نقص موارد ایمنی توجیه کرده بود. اما سازمان "اس او اس مدیترانه"، از "آزار و اذیت رسمی" صحبت کرده است.

طبق آمار رسمی، سال گذشته بیش از ۱۲۰۰ نفر در تلاش برای عبور از دریای مدیترانه به اروپا جان خود را از دست دادند. با این حال، کارشناسان به این باور اند که رقم بالاتر از آن است که در مورد گزارش شده است.

سه ولایت غربی افغانستان؛ محل تجمع معتادان رد مرز شده از ایران

معتادان مواد مخدر در ولایت نیمروز

سه ولایت سرحدی در غرب افغانستان به محل‌های تجمع معتادان رد مرز شده از ایران مبدل شده است.

کنار جاده‌ها در ولایت نیمروز، به ویژه محل‌های تفریحی در شهر زرنج پر از چادرهای پاره پاره است که در زیر آن معتادان رد مرز شده از ایران جا گرفته اند، اما تمامی این معتادان باشنده اصلی نیمروز نیستند.

ابراهیم از ولایت بلخ و غلام از ولایت دایکندی است و هر دوی‌شان معتاد اند.

آنان یک سال قبل از ایران به ولایت‌های نیمروز و هرات رد مرز شدند، اما به دلیل دسترسی آسان به مواد مخدر، نخواستند به زادگاه شان بروند.

معتادان رد مرز شده از ایران در نیمروز

ابراهیم می گوید: "نام من ابراهیم است، ۳۵ ساله و از شمالی استم، من در ایران در یک شرکت کار می کردم و صاحب کارم باعث شد که من به موادمخدر معتاد شوم. در آنجا کار می کردم که دسک کمر شدم، نزد صاحب کار رفتم و گفتم که من دسک کمر شدیم و کار کرده نمی توانم، صاحب کار برایم که گفت که نمی شود یک روز کار کنی و یک روز نه، باید مواد بکشی تا کار کرده بتوانی".

غلام گفت: "غلام استم از ولایت دایکندی. ۲۲ سال می شود که معتاد استم و دلیل آن هم بیکاری و بی سرپناهی است. احساس خیلی بد دارم، کی خوش ندارد که لباس خوب به تن داشته باشد و با خانواده خود زندگی کند. از حکومت می خواهم که ما را اذیت و آزار نکنند، اصلی کاره را که مواد فروشان اند کار ندارند، اما می آیند و ما را بالت و کوب می برند برای کار".

وقتی از ابراهیم و غلام دلیل معتاد شدنشان به موادمخدر را پرسیدیم، همانند دهها معتاد دیگری کاری را علت عمده آن یاد کردند، اما به گفته آنان، حال نیز بی کار اند.

باشندگان نیمروز می گویند، فرصت کار برای معتادان وجود ندارد و برخی از آنان توان کار را نیز ندارند، از همین رو برای دریافت پول موادمخدر دست به دزدی و سایر جرایم می زنند.

معتادان خیابانی در ولایت فراه

بهرام گفت: "بهرام حقلم استم باشنده ولایت نیمروز، اکثر آکسانی که از کشورهای همسایه به نیمروز رد مرز می‌شوند، معتاد استند، ولی متاسفانه در بخش جمع‌آوری این معتادان کاری صورت نگرفته است. خواست من از مسوولان این است که حد اقل این افراد به اعضای خانواده‌شان تحویل داده شوند".

یکی دیگر از باشندگان نیمروز می‌گوید: "میرویس رخشانی باشنده ولایت نیمروز استم، معتادان موادمخدر در ناامن ساختن ولایت نیمروز نقش کلان دارند. باید دولت ظرفیت جمع‌آوری معتادان در نیمروز را بیشتر سازد، تا بیش از این زندگی ما در کوچه و پس کوچه‌های نیمروز در خطر نباشد".

مسوولان صحتی در ولایت‌های هرات، فراه و نیمروز از تجمع معتادان موادمخدر در این ولایت‌ها به تنگ آمده‌اند، زیرا به گفته آنان، هم سرحد بودن این ولایت‌ها با ایران سبب شده تا معتادان تمامی ولایت‌های افغانستان پس از رد مرز شدن از ایران در آنجا باقی بمانند و امکانات موجود تداوی برای بستری کردن آنان کفایت نمی‌کند.

سید خلیل کاظمی مسوول تداوی معتادان ولایت نیمروز می‌گوید، مرکزهای ترک اعتیاد این ولایت سالانه ظرفیت تداوی تنها ۷۰۰ معتاد را دارد، در حالی که هر ماه ده‌ها معتاد از ایران به این ولایت رد مرز می‌شوند.

مرکز تداوی معتادان مواد مخدر در ولایت نیمروز

کاظمی گفت: "علاوه بر سه مرکز تداوی معتادان، ما برنامه تداوی منزل را نیز داریم که تعداد زیادی از معتادان را در منازلشان تداوی می‌کنیم. برای معتادان در منزل به صورت منظم ادویه رسانده می‌شود و دوسیه‌های آنان به شکل منظم بررسی می‌گردد".

نیمروز، فراه و هرات از جمله ۲۲ ولایت افغانستان است که بیشترین کشت، تولید و قاچاق مواد مخدر در آن صورت می‌گیرد و دسترسی معتادان به مواد مخدر نیز در آن آسان و ارزان است.

سوپرمدل حلیمه آدن: 'چرا دنیای مد را کنار گذاشتم' (بی بی سی فارسی)

منبع تصویر، GILIANE MANSFELDT PHOTOGRAPHY

حلیمه آدن، اولین سوپر مدل باحجاب، ماه نوامبر از صنعت مد کناره گیری کرد. به گفته آدن، حرفه اش با دین اسلام مغایر بود. او کل این ماجرا را برای گزارشگر بی بی سی، سودابه حیدری، در یک مصاحبه اختصاصی تعریف کرده است. اینکه چگونه مدل شد و چطور تصمیم به کناره گیری گرفت.

حلیمه ۲۳ ساله در سن کلود مینه سوتا زندگی می کند. او که برای این مصاحبه با لباس راحت و بدون آرایش کنار سگش "کوکو" نشسته می گوید: "من حلیمه و اهل کاکوما هستم." کاکوما، اردوگاه پناهندگان در کنیا و محل تولد حلیمه است. اطرافیانش او را سوپر مدلی محجبه، خلاق و پیشرو خطاب می کنند و یا او را به

عنوان اولین مدل باحجابی می شناسند که تصویر جلد مجله ووگ به او اختصاص داده شد. اما دو ماه پیش، حلیمه همه اینها را کنار گذاشت. چون به گفته خودش، دنیای مد با ایمانش مغایرت داشت.

حلیمه با خنده می گوید: "تا به حال در هیچ مصاحبه‌ای این حد احساس راحتی نکرده‌ام. چون مجبور نبودم ۱۰ ساعت وقت بگذارم، آماده شوم و لباسی بپوشم که قرار نیست پیش خودم نگه دارم."

حلیمه به عنوان یک مدل باحجاب همیشه در انتخاب لباس محتاط بود. در ابتدا برای هر جلسه عکاسی، او چمدانی پر از شال، روسری، پیراهن‌های بلند و دامن با خود داشت. در اولین حضورش برای برند Fenty Beauty حلیمه حجاب مشکی رنگ و ساده خودش را سرش کرد. برند Fenty Beauty به ریانا، خواننده معروف آراندبی متعلق است.

برای هر جلسه عکاسی، او با هر مدل لباسی که به تن می کرد، حتما حجاب داشت. این مسئله آن قدر برای حلیمه مهم بود که در سال ۲۰۱۷ میلادی، وقتی که تصمیم گرفت با IMG، یکی از بزرگترین آژانس‌های مدلینگ در دنیا، کار کند یک بند ویژه به قراردادش اضافه کرد. این قرارداد IMG را موظف می کرد که به حلیمه اجازه دهد همیشه حجاب داشته باشد. حجاب برای حلیمه بسیار مهم بود. این در حالی بود که حلیمه در آن زمان هنوز چهره‌ای ناشناخته بود و معروفیتی نداشت.

گفتگو با حلیمه آدن، مدلی که با حجاب روی صحنه مد حاضر شد

او در این باره می گوید: "دخترهایی بودند که برای چنین قراردادی حاضر بودند هر کاری بکنند. ولی اگر شرط من را قبول نمی کردند از این فرصت صرف نظر می کردم."

با این حال با گذشت زمان کنترل حلیمه روی انتخاب لباس‌هایش کمتر شد و حاضر بود حجاب‌هایی را سر کند که تا پیش از آن قبول نمی کرد.

"کم کم مسیرم عوض شد و به جایی رسیدم که می گذاشتم تیم عکاسی مدل حجاب من را انتخاب کند."

در سال آخر فعالیت حرفه‌ای او، حجاب حلیمه کوچک و کوچک تر شد و حتی گاهی شکل گردن و سینه او را مشخص تر می کرد. بعضی مواقع هم به جای حجاب معمولی، جین یا پارچه و لباس‌های دیگری دور سرش می پیچید.

منبع تصویر، Getty Images

بند دیگری از قرارداد کاری حلیمه به او اجازه می داد فضایی جداگانه برای تعویض لباس داشته باشد.

او بعدتر متوجه شد با دیگر مدل های محجبه ای که بعد از او وارد صنعت مد شده بودند این گونه محترمانه رفتار نمی شد. حلیمه شاهد بود که به آنها گفته می شد اگر اتاقی جدا نیاز دارند، در سرویس بهداشتی لباس خود را عوض کنند.

"این مسئله من را آزار می داد. به خودم می گفتم این دخترها به پیروی از من وارد این کار شدند و من باعث شدم آنها در این موقعیت قرار بگیرند."

حلیمه انتظار داشت که با مدل های مسلمان دیگر هم مانند او رفتار شود. اما این برخوردها موجب شد که حلیمه احساس کند باید به نوعی از آنها محافظت کند.

"بیشتر این دخترها بسیار جوان هستند. این صنعت می تواند ترسناک باشد. وقتی در مهمانی هایی که شرکت می کردیم، مدل باحجابی را می دیدم که گروهی از مردها او را محاصره کرده اند، مثل یک خواهر بزرگتر به کمکش می رفتم. به خودم می گفتم این درست نیست. او فقط یک بچه است. او را از گروه جدا می کردم و ازش می پرسیدم همراهش کجاست."

بخشی از این حس مسئولیت و همبستگی ناشی از ریشه سومالیایی حلیمه است.

حلیمه که کودکی خود را در اردوگاه پناهندگان کاکوما در شمال شرق کنیا سپری کرده بود، از مادرش یاد گرفته بود سخت کار کند و به اطرافیانش کمک کند. وقتی حلیمه هفت ساله بود، آنها به مینه سوتا نقل مکان کردند و عضو بزرگترین جامعه سومالیاییها در ایالات متحده شدند.

در دبیرستان، حلیمه اولین ملکه منتخب باحجاب مدرسه شد؛ عنوانی که در جشن پایان سال به پرترفدارترین دانش آموزان مدرسه اهدا می شود. اما او می دانست که مادرش از این قضیه ناخشنود خواهد شد. برای مادر حلیمه درس و نمرات خوب اهمیت بیشتری داشت.

"خیلی شرمنده بودم. چون وقتی به عنوان ملکه انتخاب می شوید، همکلاسیها به خانه شما می آیند. من به دوستانم گفتم که این کار را نکنید. مادر من با کفش آماده تنبیه ما می شود و نمی دانید خودتان را در چه مخمصه ای انداخته اید."

حق با حلیمه بود. مادر او تاج ملکه منتخب حلیمه را شکست و گفت: "تو بیش از حد به دوستانت و مسابقات زیبایی فکر می کنی."

با این حال در سال ۲۰۱۶ میلادی حلیمه در مسابقه دختر شایسته مینه سوتا شرکت کرد. او اولین شرکت کننده محجبه ای بود که به مرحله نیمه نهایی رسید.

منبع تصویر، Alamy

بعد از آن هم با وجود مخالفت مادرش، حلیمه به دنبال مدلینگ رفت. حرفه ای که به گفته مادرش با شخصیت حلیمه، دختری سیاه پوست، مسلمان و پناهنده، در تضاد بود.

حتی زمانی که حلیمه در شوی لباس‌های مطرحی مانند Yeezy و Max Mara شرکت می‌کرد یا عنوان داور دختر شایسته آمریکا را به دست آورد، باز هم مادرش او را تشویق می‌کرد که شغلی مناسب پیدا کند.

جنبه بشردوستانه حرفه حلیمه کمی مادر او را متقاعد کرد که شاید این کار ارزشش را داشته باشد. او به عنوان پناهنده‌ای که برای داشتن زندگی بهتر از سومالی تا کنیا را در ۱۲ روز پیاده طی کرده بود، اهمیت کمک به نیازمندان را می‌دانست.

مادر حلیمه به او گفته بود: "اگر در این حرفه نمی‌توانی به دیگران خدمت کنی، حق نداری به مدلینگ ادامه دهی." حلیمه می‌گوید: "در اولین ملاقاتم با IMG به آنها گفتم که من را به یونیسیف بفرستند."

IMG از این تصمیم حلیمه پشتیبانی کرد و در سال ۲۰۱۸ میلادی، حلیمه سفیر یونیسیف شد. از آن جایی که کودکی‌اش را در اردوگاه پناهندگان سپری کرده بود، تمرکزش را روی حمایت از حقوق کودکان گذاشت.

"مادرم هیچ وقت من را به عنوان یک مدل نمی‌دید. از نگاه او من بارقه‌امیدی برای دختران جوان بودم و همیشه به من یادآوری می‌کرد که برای آنها الگوی خوبی باشم."

حلیمه می‌خواست درباره کودکان بی‌خانمان اطلاع‌رسانی کند و به کودکان نشان دهد همانطور که خودش توانسته بود موفق شود، آنها هم باید به آینده امیدوار باشند.

اما یونیسیف انتظارات او را برآورده نکرد.

کمی بعد از اینکه سفیر یونیسیف شد، حلیمه در سال ۲۰۱۸ میلادی برای سخنرانی در یک تداک به اردوگاه کاکوما رفت.

"با بچه‌ها ملاقات کردم و از آنها پرسیدم آیا هنوز هم شرایط مثل قدیم است و جلوی مهمانان معروف می‌رقصند و آواز می‌خوانند؟ آنها هم گفتند: بله، اما این بار ما برای دیگر چهره‌های مشهور اجرا نمی‌کنیم. این بار برای تو می‌رقصیم."

حلیمه از این اتفاق ناراحت شد و احساس گناه می‌کرد. او می‌گوید هنوز به یاد دارد که چطور خودش و سایر کودکان برای چهره‌های معروفی که به دیدن اردوگاه می‌آمدند می‌رقصیدند و آواز می‌خواندند.

"کارکنان سازمان ملل متحد من را آماده کرده بودند. به لطف این سازمان‌ها من اولین عکس‌های حرفه‌ای رزومه خود را گرفته بودم."

به نظر حلیمه سازمان ملل متحد به جای تمرکز روی تحصیلات کودکان به برند خود سازمان بیشتر اهمیت می‌داد.

حلیمه در این باره می‌گوید: "حتی قبل از اینکه بتوانم اسم خودم را بنویسم، می‌دانستم چطور یونیسیف را هجی کنم. مینه‌سوتا بود که اولین کتاب، مداد و کیف مدرسه را به من داد. نه یونیسیف."

پیش از آن، حلیمه تصور می کرد شرایط نسبت به زمانی که او اردوگاه را ترک کرده بود تغییر کرده.

در ماه نوامبر، حلیمه به مناسبت روز جهانی کودک با بچه های اردوگاه کاکوما تماس ویدیویی برقرار کرد. دیدن بچه ها در زمستان و میان بحران شیوع ویروس کرونا برای او سخت بود و به این نتیجه رسید که دیگر نمی تواند ادامه دهد.

"تصمیم گرفتم که دیگر نمی خواهم با سازمان های جهانی همکاری کنم که از داستان زندگی من استفاده می کنند."

یونیسف ایالات متحده، درباره قطع همکاری حلیمه به بی بی سی می گوید: "ما از حلیمه به خاطر سه و نیم سال همکاری و پشتیبانی ممنونیم. حلیمه با الهام از داستان شگفت انگیز مقاومت و امید خودش در زندگی، به دنبال جهانی است که در آن حقوق همه کودکان رعایت می شود. همکاری با حلیمه فرصت بزرگی برای یونیسف بود و ما برای او آرزوی موفقیت می کنیم."

روز به روز دودلی های حلیمه نسبت به جنبه مدلینگ حرفه اش بیشتر می شد.

با افزایش فشار کار، حلیمه زمان کمتری را کنار خانواده سپری می کرد و معمولاً مناسبت های مذهبی را دور از خانه می گذراند.

"اولین سالی که این حرفه را شروع کرده بودم فرصت داشتم که برای عید و رمضان به خانه برگردم. ولی سه سال گذشته را در سفر سپری کردم. بعضی وقت ها شش تا هفت پرواز در هفته داشتم. وقتی برایم باقی نمانده بود."

در سپتامبر سال ۲۰۱۹ میلادی تصویر حلیمه روی جلد مجله کینگ کنگ منتشر شد. با سایه چشمی به رنگ سبز و قرمز براق و جواهری بزرگ. این آرایش بیشتر شبیه ماسکی بود که به جز دهان و بینی حلیمه، بقیه صورت او را پوشانده بود.

حلیمه می گوید: "آرایش و استایل وحشتناکی بود. بیشتر انگار نسخه ای از من برای هوس های جنسی مردان سفیدپوست بود."

در همان شماره از مجله، تصویر مرد برهنه ای نیز چاپ شده بود.

این اتفاق با تمام عقاید حلیمه در تضاد بود. "چرا مجله باید فکر کند که انتشار تصویر یک زن مسلمان باحجاب و یک مرد برهنه در صفحه بعدی آن مورد قبول است؟"

نشریه کینگ کنگ به بی بی سی گفت: "هنرمندان، عکاسان و کسانی که با ما کار می کنند افکار خود را به گونه ای ارائه می دهند که ممکن است برای عده ای خوشایند باشد و برای گروهی دیگر ناخوشایند. اما در مطالب آنها، همیشه به اشخاص و مدل احترام گذاشته می شود. ما متأسفیم که حلیمه از همکاری با ما پشیمان شده

است و تصاویری که در آن شماره به چاپ رسیده بودند باب میل او نبود. اما این تصاویر به هیچ وجه با تصویر خود حلیمه ارتباطی نداشتند."

حلیمه می گوید وقتی در سفرهایش بین هر پروژه، تصویر خود را در فرودگاهها روی جلد مجلات می دید، اغلب به سختی خودش را می شناخت.

"از دیدن آنها هیجانزده نبودم. چون خود واقعیتم را نمی توانستم ببینم. آیا می دانید این چقدر می تواند از لحاظ روحی مخرب باشد؟ باید خوشحال و قدردان می بودم و با تصویر خودم ارتباط برقرار می کردم، چون آن من هستم، تصویر من است. ولی خیلی احساس دوری می کردم. شغل من به ظاهر در شرایط خیلی خوبی بود. ولی از لحاظ روانی خوشحال نبودم."

علاوه بر اینها، مشکلات دیگری هم برای حلیمه وجود داشت. شرط او برای داشتن حجاب تا مرز نادیده گرفته شدن پیش می رفت و برخوردی که با دیگر مدل های باحجاب می شد نیز او را آزار می داد.

شیوع ویروس کرونا همه چیز را تغییر داد. پروژه های عکاسی و برنامه های مد متوقف شد. حلیمه به خانه اش در سن کلود برگشت تا کنار مادرش باشد. او همچنان ارتباط نزدیکی با مادرش دارد.

حلیمه می گوید: "فکر سال ۲۰۲۱ من را مضطرب می کرد. چون از بودن در کنار خانواده و دوستانم لذت می بردم."

سرانجام در ماه نوامبر حلیمه تصمیم گرفت که هم از صنعت مد و هم از همکاری با یونیسف کناره گیری کند.

حلیمه می گوید: "از فرصتی که همه گیری کووید ۱۹ به من داد خوشحالم. حالا همگی به شغل خود فکر می کنیم و از خودمان می پرسیم که آیا این کار برایمان لذت بخش است و حقیقتا ما را خوشحال می کند؟"

دعاهای مادر حلیمه حالا مستجاب شده است. وقتی از او خواستیم که عکسی کنار دخترش بگیرد بسیار خوشحال شد.

حلیمه در این باره می گوید: "وقتی مدل بودم مادرم حاضر نبود در هیچ عکسی شرکت کند. حتی در کمپین های مادران و دختران. می خواستم این فرصت را به او بدهم که من را در این حال ببیند. مادرم منبع الهام اصلی من است و خدا را شکر می کنم که دختر او هستم. او زنی فوق العاده و سرسخت است."

منبع تصویر، GILIANE MANSFELDT PHOTOGRAPHY

حلیمه به تازگی مدیر تولید فیلمی بود که از داستان واقعی یک پناهنده الهام گرفته شده است. فیلم به نام "من، تو هستم" درباره پناهنده‌ای است که از جنگ و خشونت در افغانستان می‌گریزد. این فیلم قرار است ماه مارس در اپل تی‌وی منتشر شود.

حلیمه می‌گوید: "بی‌صبرانه منتظریم ببینیم که آیا برای اسکار نامزد می‌شویم یا نه!"

کناره‌گیری از یونیسف هم به این معنی نیست که حلیمه دیگر در پروژه‌های خیریه شرکت نمی‌کند.

"من به انجام کارهای داوطلبانه ادامه می‌دهم. فکر نمی‌کنم دنیا به من در نقش یک مدل یا چهره مشهور نیاز داشته باشد. دنیا به حلیمه، اهل کاکوما، کسی که ارزش واقعی پول خرد و جامعه را درک می‌کند نیاز دارد."

اما حلیمه پیش از هر چیز به استراحت احتیاج دارد.

"می دانید من تا به حال به یک مسافرت درست و حسابی نرفته‌ام. حالا دیگر خانواده‌ام و سلامت روانم را در اولویت قرار می‌دهم. دیگر فقط زندگی نمی‌کنم که دوام بیاورم، حالا در حال رشد و پیشرفت هستم. به سلامت روانم رسیدگی می‌کنم و به مشاوره می‌روم."

دولت افغانستان از اقدام شورای شهر پاریس برای بزرگداشت از احمد شاه مسعود استقبال کرد (هشت صبح)

منبع تصویر، Getty Images

کشته شدن مسعود برای طرفداران و مخالفانش خبرسازترین مرگ سال‌های اخیر افغانستان بود. وزارت امور خارجه افغانستان از تصمیم شورای شهر پاریس برای بزرگداشت از احمدشاه مسعود، فرمانده جبهه ضد طالبان استقبال کرده است.

در خبرنامه منتشر شده از سوی این وزارت آمده که "اقدام شورای شهر پاریس برای نصب لوح یادبود از شهید احمد شاه مسعود در ناحیه هشتم آن شهر، که با رای همه اعضای آن شورا اتخاذ شده است، نمایانگر عمق مناسبات دوستانه میان افغانستان و فرانسه است."

دوروز پیش شهرداری پاریس اعلام کرد که قرار است لوح/پلاک یادبود احمدشاه مسعود، را در ناحیه هشتم این شهر نصب کند. شورای شهر پاریس به اجرای چنین طرحی رای تأیید داده است.

معاون شهرداری پاریس در توییتش نوشت: " ۲۰ سال پس از ترور او، پاریس، نخستین شهر در جهان است که افتخار دارد از این مبارز صلح که برای آزادی افغانستان علیه جهالت و بنیادگرایی رزمید، ارج‌گزاری می‌کند."

وزارت خارجه افغانستان گفته "به این باور است که بزرگداشت از شخصیت‌های ملی همچون قهرمان ملی افغانستان از سوی کشورهای دوست، نه تنها پیوندهای دوستانه میان ملت‌ها را تعمیق می‌بخشد، بل سبب گسترش اتفاق و همبستگی میان ملل جهان در راستای مبارزه مشترک علیه تروریسم، تأمین صلح و ثبات و پاسداری از ارزش‌های مدرن و جهان‌شمول بشری، می‌شود."

خبرنامه